5 BANI EXEMPLARUL.—ANUL XXXIV.— N-rul 274

Editia de dimineată

LUNI 3 (16) OCTOMBRIE 1916

ABONAMENTE

ROMÂNIA		STRĂINĂTATE	
Lei		Lei	
4.65	3 luni	10.-	
9.15	6 luni	20.-	
18.—	Un an	40.-	

Fondator:
LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ STIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ
TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
Redacţia şi Administraţia: Bucureşti, str. Brezoianu, 11

Directori:
VIRGIL N. DĂRĂSCU şi ŞTELIAN POPESCU

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ IAŞI

Inamicul respins cu pierderi mari în regiunea Jiului

SA NU FIM INGRIJORAŢI

Unele întîmplări fără însemnătate în ce priveşte rezultatele determinante ale războiului şi ale căror urmări au şi fost zădărnicite de hotărîrea nebiruită a soldatului nu sunt de natură a nelinişti pe nimeni.

Deşi luptele se poartă în afară de hotarele noastre şi la peste 150 klm. de capitala ţărei, deşi vitejia trupelor noastre e garanţia desăvârşită că muntele apărător nu va putea fi trecut de duşman, ne simţim datori a înştiinţa pe cetăţeni că nu e nici un motiv de îngrijorare şi că toată ocrotirea datorită se va da neapărat şi efectiv.

Semănătorii de ştiri rele şi interpretatorii răuvoitori ai măsurilor cari se iau în orice ţară în timp de război trebue semnalaţi autorităţilor pentru ca ei să nu împedice necontenita conlucrare liniştită şi plină de încredere a guvernului şi a populaţiei.

CONŞTIINŢA POPULARA

Sforţările germanilor de a-şi susţine pe toate fronturile pe aliaţii lor, incapabili de a se menţine şi apăra prin propriile lor forţe, nu sunt decît foarte explicabile. Nu dragostea de austriac, ungur, bulgar sau turc este acea care-i mînă, ci pur şi simplu îngrijorarea de pielea proprie. Germanii, în adevăr, socotesc acum pe aşa zişii lor aliaţi drept nişte vasali ai imperiului, sau mai bine zis ai regatului Prusiei; teritoriile acestor vasali sunt caşi anexate, — în tot cazul sunt ocupate şi stăpînite de comandamente militare germane. Privind deci germanii totalitatea teritoriilor aliaţilor lor drept moşia lor de apărat, caută să şi-o apere ei înşişi şi aleargă de colo pînă colo ca să evite orice ştirbire ce odată produsă, fie ici, fie dincolo, fie oriunde pe întreg frontul încercuit tot în inima Germaniei are să lovească în cele din urmă, şi tot spre prăbuşirea militarismului prusian va duce.

Este o mare deosebire, în această privinţă, între felul acesta de luptă şi cel al statelor Înţelegerii multiple. Aci vedem adevărata alianţă, în care sprijinul reciproc nu duce la subordonarea unora faţă de alţii, ci numai la acea frăţie de arme, care întruneşte toate sforţările într'un mănunchiu, în care rolul tuturora şi al fiecăruia convergează, fără să se suprapună.

Este şi în această deosebire ceva caracteristic principiilor însăşi pe care se poartă, de o parte şi de alta, obştescul acest război. Dincolo tot principiul supremaţiei, al hegemoniei, mondiale dacă s'ar putea, asupra aliaţilor ei deocamdată, a Germaniei, adică a militarismului prusian; — dincoace principiul unirii solidare între popoare luptînd cot la cot pentru libertatea şi neatîrnarea lor, de astăzi şi de totdeauna.

Acest din urmă principiu este şi acela care-şi are rădăcinile în conştiinţa populară de pretutindeni, — acela care este singur în conformitate cu această conştiinţă. Şi sunt simptome destule, cari arată că, în Germania chiar, o astfel de conştiinţă populară există, — numai că este înăbuşită, sub apăsarea tiranică a monstruosului militarism ieşit din concepţiuni medievale.

Sunt şi în Germania mulţi şi tot mai mulţi, cari se întreabă, deocamdată numai în murmure mai mult sau mai puţin surde, — ce însemnează şi ce scop pot avea atîtea jertfe, atîţia oameni smulşi din ţara lor şi trimişi ca să fie măcelăriţi în teritorii invadate sau prin meleagurile unor „aliaţi" neputincioşi, ca maghiarii sau bulgarii? — Celebrii bavarezi merg şi mai departe, şi nu înţeleg ca să fie mereu sacrificaţi nici măcar *pentru fraţii lor prusieni;* în raniţele lor se găsesc cîntece pe cari le-au făcut ca să se tînguiască împotriva *prusianului* care-i trimite pretutindeni pe ei în primejdiile cele mai mari. Aceste cîntece, în forma lor, naiv-populară, sunt o dovadă viu vorbitoare despre faptul de netăgăduit că bavarezul — germanii peste tot — sunt împinşi cu sila în toate părţile — *în contra conştiinţei populare* a însăşi naţiunii germane.

Dimpotrivă, în toate ţările multiplei Înţelegeri, conştiinţa populară stă la temeiul sforţărilor comune pentru triumful ideilor de libertate şi neatîrnare a popoarelor, de întregire naţională şi organizare a statelor pe baze de dreptate şi de bună înţelegere între ele.

Cine oare ar mai putea să păstreze o umbră măcar de îndoială, că de ţăria şi hotărîrea acestei conştiinţe populare *trebue* — şi nu va fi altfel — să se sfărîme pînă în cele din urmă, orce brute sforţări ale barbariei şi silniciei?... **al. i. h.**

Ofiţeri distinşi pentru bravură şi curaj

In Monitorul Oficial *de ert s'a publicat următorul inali ordin de zi:*

Locotenentul Deculescu D. Nicolae, comandant de baterie în reg. 20 artilerie, cu ocazia luptelor din Dobrogea, s'a distins prin bravura şi curajul său în mai multe ocaziuni, dînd astfel exemple camarazilor săi şi uneori salvînd chiar situaţia luptelor.

Astfel, în ziua de 6 Septembrie a. c., sub cea mai omoritoare ploaie de obuze şi focuri de mitraliere, din propria sa iniţiativă a înaintat pînă la linia de trăgători, cu întreaga baterie, unde a deschis un foc atît de omoritor în masele trupelor inamice, în cît nu numai că le-a respins, dar a salvat situaţia pe întregul front, care un moment şovăia, fiind împins de forţele superioare duşmane, a recăpătat încrederea şi a pus pe inamic pe goană.

In luptele de la 8 Septembrie, pe cînd artileria inamică cu tragere lungă arunca un foc omoritor în flancul trupelor noastre, care înaintau în spre Amzacea, locotenentul Deculescu a mers, tot din propria sa iniţiativă, cu bateria pînă în bătaia eficace a tunurilor şi prin un foc viu a redus-o la tăcere, dînd astfel putinţă trupelor noastre să alunge inamicul din Amzacea.

In luptele de a doua zi, 9 Septembrie, pe cînd artileria inamică de la Carachioi oprea orice avînt al trupelor noastre, locotenentul Deculesca o reperează cu preciziune şi deschizînd un foc violent, o reduce la tăcere, gonind toate trupele din Carachioi.

Noi credite de război germane

Paris, 30. — O telegramă din Zürich zice că guvernul german a hotărît să ceară Reichstagului noi credite de războiu urcîndu-se la cifra de 12 miliarde de mărci. (Agentia Radio)

AMERICA
ŞI
Războiul sub-marin

Paris, 29. — Consecinţele torpilărilor efectuate pe coastele americane sunt încă imposibil de precizat. Sentimentul popular în Statele-Unite este cu totul ostil pirateriei submarine, dar sentimentul puterei executive este încă nehotărît din cauza situaţiei politice.

Opinia pubilcă consideră torpilările făcute atît de aproape de coastele Americei ca o adevărată provocare. Urmările pe cari aceste torpilări le-au avut asupra tirgului financiar şi comerţului maritim arată preocuparea ţărei. Dacă ele au fost îndeplinite în scopul de a influenţa asupra alegerilor preşedinţiale, rezultatul va contrazice prevederile, căci d. Hughes, concurentul Preşedintelui Wilson, pe care germano-americanii sperau să-l cîştige de partea Germaniei, a declarat eri într'o întrunire ţinută la Filadelfia că dac ăar fi ales, ar apăra vieţile americane pe pămînt şi pe mare şi nu ar tolera niciodată orice piedică s'ar pune comerţului american.

Asemenea declaraţie va atrage supraoferte electorale şi d. Wilosn va sfîrşi prin a sta la îndoială.

Pe terenul judiciar, germanii vor susţine că n'au călcat angajamentele lor faţă de America, pentru că n'au făcut nici o victimă şi au permis îmbarcarea persoanelor. Va fi foarte greu ca torpilările să continue dacă englezii şi americanii vor relua patrulele navale. Tot astfel incidentul din 8 Oct. st. n. este considerat ca un mijloc de a intimida America şi ca o revanşă personală a Cancelarului Bethmann-Hollweg contra adversarilor săi hotăriţi, după cum spune o telegramă din Berlin, de a face sforţarea decisivă pentru a sili pe Kaizer să-l înlocuiască prin amiralul von Tirpitz.

Reichstagul, care reia şedinţele sale mîine, îi va da din nou probabil un vot de încredere.

Presele onvegiene şi olandeze protestează în mod viguros în contra toriplărilor. Ziarele olandeze cer guvernului să insiste pentru a obţine reparaţiuni imediate. (Ag. Radio).

Ce notă va trimite Wilson Germaniei

Londra, 29. — Corespondentul din Washinton al ziarului „Morning Post" spune că faptul, că Germania a mărit zona războiului pînă în apele Statelor-Unite a deslănţuit în această ţară un sentiment de ură în contra Germaniei. Spre a satisface dorinţa poporului. Preşedintele Wilson va trimite o notă politicoasă Germaniei, rugînd-o să'şi mărginească aceste acte de piraterie în partea cealaltă a Atlanticului.

Corespondentul din New-York al ziarului „Daily News" spune că se crede că aceste atrocităţi se fac de către germani spre a decide pe Wilson să înceapă mai curînd tratativele de pace între ei şi Aliaţi. (A. T. E.)

America
indignată de pirateria germană

Londra, 28. — **Corespondentul din Washington al ziarului** *Morning Post* **spune că indignarea americanilor creşte mereu în contra atrocităţilor comise de germani prin pirateria lor de-alungul coastei Statelor Unite şi adaugă că dacă guvernul american nu permite crucişătoarelor engleze să păzească coasta Statelor Unite, bine înţeles în afară de zona de 3 mile, nu trebue să se mire dacă submarinele germane vor torpila vapoare în imediata apropiere a coastei americane, periclitând astfel viaţa femeilor şi a copiilor americani. (A. T. Engleză.)**

Moartea lui Nicolae Filipescu
Boala sa. — Ultimele clipe

Toate straturile sociale ale Capitalei au fost îndurerate de ştirea morţei lui Nicolae Filipescu.

Se ştie cît de iubit era dînsul în Bucureşti. Dar, mai presus de toate, în aceste clipe tot romanismul punea nădejdea sa în sfatul şi fapta acestui bun roman care e netăgăduit că şi-a iubit patria mai presus de orice.

Tot timpul zilei de Vineri, îndată ce vestea morţei lui se lăţi în Capitală, numeroşi cetăţeni s'au îndreptat spre locuinţa defunctului, ca şi cum ar fi voit să se încredinţeze de crudul adevăr.

Procesiunea cetăţenilor Capitalei în faţa catafalcului marelui român a continuat şi eri. Numeroase persoane au sosit şi din provincie.

Intins pe un catafalc de bronz şi înconjurat de flori, aşezat într'un mare vestibul al caselor sale din str. Scaune, Nicolae Filipescu pare că doarme, atît de senin apare în faţa morţei.

*

Acolo, în faţa corpului său neînsufleţit, şoaptele celor devotaţi ai săi, ne vestesc despre ultimii săi ani de viaţă şi de clipele din urmă ale vieţei sale.

Nicolae Filipescu s'a simţit bolnav de o uşoară boală de inimă încă de acum cinci ani şi de o afecţiune a rinichilor. In acest scop dînsul se ducea regulat în fiecare an la o staţiune balneară unde făcea o cură. In ultimii ani, de la izbucnirea războiului n'a putut să părăsească ţara pentru căutarea sănătăţei sale, consacrîndu-se pe deantregul interesele superioare ale neamului, asupra cărora, deşi era departe de putere, a veghiat cu o solicitudine şi căldură proprie firei sale exuberante.

Acum un an s'a dus la Petrograd tot în sprijinirea intereselor româneşti, şi la întoarcerea sa în ţară boala îi s'a agravat, atît din cauza oboselei drumului, cît şi din aceea că vedea cum se pun piedici la îndeplinirea idealului românesc.

Cînd a fost convocat la ultimul consiliu de Coroană, Filipescu s'a simţit obosit şi cît pe ce era să renunţe de a mai merge. Dar a găsit noui puteri în îndeplinirea datoriei sale de bun român şi a mers să-şi spue cuvîntul.

Cînd a aflat că acvilele româneşti păşesc victorioase peste Carpaţi, Filipescu a părut o clipă vindecat, într'atît vestea îmbucurătoare l'a însufleţit, l'a înviorat. Dar lupta de la Turtucaia l'a răpus, şi îndată doctorii au constatat efectele: s'a manifestat o uremie.

Starea sa a devenit gravă, iar surescitarea sa a luat proporţiuni îngrijitoare. Plîngea, vocifera, era disperat.

— Ce se face cu idealul nostru? striga dînsul.

*

Filipescu a murit pe canapeaua ce era aşezată în odaia sa de culcare, refuzînd stăruitor de 8 zile să mai stea culcat în pat.

El a păstrat luciditatea facultăţilor sale pînă ce a intrat în coma. In preziua morţii sale, dînsul văzînd plîngînd pe d-na Maria Filipescu, care l'a îngrijit cu un sublim devotament, şi pe devotaţii din jurul său, a deschis ochii mari, i-a fixat şi le-a făcut semn să nu mai plîngă.

Şi în tot timpul celor din urmă opt zile, Nicolae Filipescu rostea crîmpee de fraze din care reieşea dragostea sa pentru patrie. Intr'un moment dat dînsul a rostit clar cuvintele:

— Daţi linişte guvernului, dar o linişte...

Cuvîntul din urmă n'a putut fi auzit.

*

Inmormîntarea marelui dispărut se va face azi, Duminică, la orele 2 d. a., se zice fără funerarii naţionale, din cauza evenimentelor prin cari trecem. Dar Capitala întreagă va fi faţă la înmormîntarea acestui mare român.

*

D. colonel Robescu, aghiotant regal, a prezentat doamnei Maria N. Filipescu condoleanţele M. S. Regelui pentru moartea ilustrului său soţ.

Iar d. I. Duca, ministrul cultelor şi instrucţiunei publice, a prezentat d-nei Filipescu condoleanţe din partea guvernului.

E. N.

SCENE DIN RAZBOI

Actorii răniţi

Pe zi ce merge suntem vestiţi că actorii noştri ofiţeri şi soldaţi s'au purtat eroic pe cîmpul de onoare.

Ei au lepădat podoabele lor artistice, fardul şi dichisurile lor scenice, costumurile de veac şi spadele neascuţite şi au îmbrăcat haina ostăşească a ţărei şi au pornit acolo unde-i mîna datoria pentru neam şi ţară.

Cu spada şi puşca în mînă, ei şi-au pus toată inima în apărarea patriei, cu aceeaşi rîvnă, cu care interpretau odinioară rolurile lor învăţate după operile scrise de alţii. De astă dată însă ei au de interpretat un rol cu mult mai însemnat, acela de aş jertfi viaţa pentru patrie, rol ce-l învaţă fiecare român chiar din naşterea sa.

Şi cum războiul real diferă de cel scenic, actorii noştri au primit şi răni glorioase. Intre aceştia putem enumăra pe Ţanovici Cosmin, pe Jean Dumitrescu, de la teatrul Naţional, şi atîţi alţii ale căror nume ne scapă.

Iar Storin, eroul attor drame, amorezul îndrăzneţ ce ştia să captive altea inimi femenine pe scenă, şi-a lepădat masca de amorez şi luptă eroic pe frontul transilvănean pentru mărirea pămîntului românesc.

Printre aceşti luptători e un debutant de pe scena teatrului Naţional, un actor tînăr care n'a cunoscut încă drumul deschis al gloriei, dar care a avut norocul să fie printre cei aleşi în rîndurile celor ce-şi apără patria.

Acesta e sublocotenentul Stătescu Angelo, elevul pe scenă al maestrului Soreanu, şi elevul şefilor săi militari pe cîmpul de luptă.

Şi unul şi ceilalţi pot fi mîndri de elevul lor, pentru bravura ce a arătat-o pe cîmpul de onoare.

Rănit, dînsul adresează dascălului său iubit, o scrisoare, pe cît de eroică pe atît de înălţătoare ca nepăsare în faţa morţii.

Iată cuprinsul ei:

Scumpe maestre,

Iată pe elevul d-tale întors rănit din luptă. Mi-am jucat rolul de ofiţer cu toată conştiinţa şi în timp de 10 reprezentaţii am smuls de la inamic un ropot de aplauze, — tunuri, mitraliere şi puşti —. In scena finală însă vrăjmaşii mi-au betegit mîna dreaptă, dar nu atît de grav ca să nu mă mai întorc în luptă, Unde glonţul albăstrise, iar cu pielea galbenă lîngă sîngele roşu care mi-a curs din rană mi se desenă pe braţ un sfînt tricolor. Sunt în spitalul liceului Carol I din Craiova, unde aştept vindecarea.

Să trăeşti scumpe maestre şi să ştiţi că elevii d-stră îşi vor juca rolul cu trăinicie înainte pentru ţara lor.

Sublocot. Stătescu Angelo

Marele nostru actor Soreanu a venit către mine şi cu lacrimi în ochi şi bucuria în suflet adresîndu-mi rugămintea să se publice această scrisoare, ca mîngiere şi un îndemn în viitor pentru bravul său elev, şi o vestire pentru rominism că actorii noştri ştiu să-şi facă datoria către patrie.

Cu grabă îţi împlinesc dorinţa, amice Soreanu, deşi am fost convins împreună cu tine, că actorii noştri sunt atît de bravi la interpretarea eroilor de pe scenă, ca şi la actele eroice pornite din dragostea lor pentru patrie.

Emil Nicolau

ADAPOSTUL
„Stela Heliade Rădulescu"

Societatea de binefacere pentru copii aduce viile sale mulţumiri d-lui Iosef Kraid, comerciant en-gros din str. Sf. Ion Nou n-rul 23, pentru ofrande ce-a făcut de ieşturi, veselă, tacîmuri, etc. pentru 50 persoane pentru cantina ce societatea voeşte a înfiinţa pentru familiile mobilizaţilor la sediul său din str. Viting 11.

Fapta d-lui Iosef Kraid este cu atît mai frumoasă, cu cît aceasta nu este singurul act de binefacere ce a făcut cu ocaziunea evenimentelor prin cari trece ţara.

Marele Cartier General

Comunicat oficial No. 48
Din 1 Oct. 1916, ora 7 dim.

Frontul de Nord si Nord-Vest:

Din munţii Călimanului pînă în valea superioară a Uzului (Vest de frontieră), mici acţiuni; s'au luat mai mulţi prizonieri, între cari 2 ofiţeri.

Satul Poiana-Sărata (Sosmezö, valea Oituzului), a fost reluat de noi, după o sîngeroasă luptă de stradă.

In Valea Buzeului, la Nord de frontieră, şi la Bratocea, acţiuni de artilerie; la Predeluş, inamicul s'a retras.

La Predeal s'au respins două atacuri ale inamicului.

La Giuvala, trupele noastre au fost nevoite a se retrage spre Rucar.

Pe înălţimile din dreapta şi stânga Oltului, viu bombardament de artilerie la: Coti, unde a căzut vitejeşte generalul Praporgescu; muntele Robul, muntele Chiţianet. Focul artileriei noastre a risipit un convoi inamic.

In regiunea Jiului, am luat cu asalt munţii Şigleul-mic şi Muncelul-mic; inamicul a avut pierderi foarte mari şi s'a retras în desordine. S'au făcut prizonieri şi s'a luat o mitralieră.

Pe frontul Urşovei, duel de artilerie.

FRONTUL DE SUD:

Schimb de focuri de tun şi infanterie, în tot lungul Dunării. Am scufundat în mai multe locuri bărci cu soldaţi bulgari, care se apropiau de malul nostru spre a prăda. In Dobrogea s'a respins uşor un atac inamic spre flancul nostru stâng.

* * *

Totalul prizonierilor luaţi până acum pe toate fronturile şi internaţi este de 103 ofiţeri şi 14.911 oameni de trupă.

* * *

Situaţia militară

Incet dar metodic, Aliaţii înaintează contra bulgarilor şi germano-austriacilor în Macedonia. De la munţii Baba, la miazăzi-apus de Monastir şi pînă la Negoşani, la miazăzi-răsărit de acest important punct întărit, Aliaţii alcătuesc un val ce ameninţă să lovească în curînd şi puternic pe bulgari şi să'i înnece.

Pe sectorul mijlociu Ghewgheli-Doiran, asemenea s'au făcut progrese. Pe sectorul răsăritean bulgarii sunt ameninţaţi să li se taie calea de către englezi.

E o împinsoare sistematică, metodică, a cărei reuşită se poate prezice.

De altmintrelea, de vreo zece zile aceasta e singura acţiune de seamă, pe restul fronturilor nefăcîndu-se mai nimic.

Ziarele ţărilor aliate recunosc că sporul acesta al acţiunei din Macedonia se datoreşte Romaniei, care a silit pe bulgari şi pe aliaţii lor să aducă numeroase trupe la Dunăre.

Negreşit că aşa este.

Cu toată modestia, putem spune că de vreo două săptămîni greul războiului european a fost lăsat pe umerii vitezei noastre armate şi că a fost purtat cu vrednicie.

Situaţia diplomatică

In Camera comunelor, primul ministru englez, depunînd un proiect de credit pentru 7 miliarde şi jumătate, a rostit un discurs în care a vorbit şi de împărţăşirea României la război şi a pomenit şi de Grecia care ar putea şi de acum încolo să participe la luptă.

Ar putea, desigur; dar trebue să se lichideze mai întîi rămăşiţele neutralităţei, operaţiune pe care o grăbesc pe de o parte Aliaţii, pe de alta Venizelos.

ip.

Singurătatea

de Virgil N. Dărăscu

Ce tristă şi urâtă este singurătatea, pentru omul nedeprins să trăiască ca pusnicul! Dar viaţa are surprizele ei, într'o zi rămâi singur. Este greu să te obicinueşti cu o asemenea stare de lucruri; ce să faci însă: *răbdarea este din raiu.*

Să nu ai, lângă tine, cu cine te sfătui într'o afacere, cui împărtăşi o supărare; să-ţi lipsească mângâieri, în momente de suferinţă; sunt atâtea situaţiuni în cari viaţa este tristă de tot, când omul este singur. Chiar bucuriile trebue comunicate, hazul e mai mare; nu poţi râde numai singur, ca nebunul.

*
* *

Singurătatea oferă mângâiere numai pentru inimile înşelate; astfel cum se exprimă Balzac: *„pentru inimile rănite, întunerc şi tăcere!"* Sfatul acesta prinde bine în primele momente ale supărărei, în urmă eşti repede nevoit să cauţi societatea, prietenia altora; dar e atât de greu să găseşti un prieten bun, sincer!

Oamenii sunt judecaţi şi după prietenii lor, deşi este nedrept să suferim aprecieri rele, pentru prieteni pe cari nu am avut încă timpul să-i cunoaştem suficient. S a u chiar dacă unora din amicii noştri le plac prea mult cucoanele, ori vinul, pentru ce s'ar resfrânge şi asupra celor nevinovaţi o judecată răutăcioasă?!

De sigur, porniţi din asemenea raţionamente, mulţi preferă singurătatea, şi, în toate preumblările nu au nici un tovarăş.

Trebue ştiut, însă, că ori cum se va face, tot aprecierile vor fi defavorabile, deoarece bănuelile curg. Astfel vă dau aci părerile lui Laurent Jean, rezumate în zece articole, în privinţa femeilor cari ies singure:

I) Ori ce femeie singură, care merge uşor şi serios drept înainte, fără să-i pese de soare, umbră, timp şi de drum, şi care, fără să aibă înfăţişarea că e grăbită şi fără să pară că vede pe cineva, întrece pe toată lumea, este, cu siguranţă, o femeie care ese.

II) Asemenea îngerilor cari trec prin furtuni fără să-şi ude aripile albe, o femeie care ese are întotdeauna în jurul ei o aureolă de timp frumos. Pe vremea cea mai urâtă, ploaia se depărtează de ea şi calea pare albă şi uscată sub picioarele ei, cari de abia o ating. Ori cum ar fi timpul, o femeie care ese ajun-